

Samostatné a sebevědomé dítě

Od raného věku mají děti jednu neskonalou výhodu, veškeré informace do sebe absorbují rychlostí blesku a ani se nemusí trápit biflováním. Naučte děti co nejvíce, využijte této ideální doby.

Důvěra

Pro každého rodiče je úleva, když za dítě nemusí vše dělat, a dítě mu pomáhá. Od nejmenších dětí, že se samo nají, později, že si umí umýt ruce, oblékne se apod.. Dítě se učí rychle, pomůžeme mu tím, že jej necháme a budeme věřit, budeme ho podporovat.

Dítě se může naučit například nosit skleničku s vodou. Dítě si uvědomí, aby si dávalo pozor, protože když vodu rozlije, vodu musí utřít. Trpělivě mu budeme ukazovat, jak se sklenice nosí, jak se utírá voda apod. Zapojíme ho do procesu úklidu. Budeme důslední. Stejně je to s ostatními činnostmi. Ukážeme, zapojíme dítě do činnosti, aby si to vyzkoušelo a můžeme si ještě užít společný čas. 😊

Vzory

Podstatnou součástí výchovy je to, aby rodiče šli vzorem svým dětem. Děti okoukávají dospělé, co dělají, jak gestikulují, jaké mají zvyky, ať dobré, tak bohužel i ty špatné. Pokud chceme něco po dítěti, je vše jednodušší, když samy děláte.

Jestliže se dítě pohybuje v kolektivu ať doma se sourozenci nebo ve školce a potkává další děti, má je také za vzor a leckdy se od nich mnohé naučí, zvláště od starších. Pokud je dítě starší a je ve společnosti mladších naopak se rádo o menší stará, pomáhá jim a získává sebevědomí a podporuje svou důležitost v kolektivu.

Rozhodování

Nechte tyto malé osobnosti rozhodovat. Tím není myšleno, aby si dělaly, co chtějí a kdy chtějí. Jedná se spíše o menší, neškodné rozhodování. Vede to k zodpovědnosti a dítě se cítí důležitě, posiluje si zdravé sebevědomí. Pro vysvětlení, ráno vybereme dítěti třeba dvě trička a necháme ho rozhodnou, které si chce vzít.

Komunikace

Pokud jsou děti ve věku, kdy vyhledávají společnost jiných dětí, sociálně se zapojují, i v tomto směru můžeme děti učit, jak se mají chovat ve společnosti. Klasické je učit pozdrav, rozloučení, poděkování, ale co bych chtěla vyzdvihnout je i to, aby se děti uměli mezi sebou domluvit a věděli, jak řešit určité situace. Na příklad, klasické braní hraček. „Davídku, teď tu hračku má Anička, tak se s ní zkus domluvit, zda si ji za chvíli můžeš půjčit zase Ty a chvíli si s ní pohrát.“. Poradte dětem „jak..“, ale nechte je řešit jejich „problémy“ samostatně.

Zodpovědnost

K zodpovědnosti můžete vést dítě i tak, že mu dovolíte dělat chyby. Musí si však uvědomovat, že ponese následky těchto chyb a bude je muset napravit. Je to metoda podstatně náročnější, vyžaduje váš čas, důslednost, ale i sílu vydržet, že vaše milované dítě zažije zklamání. Když dítě udělá chybu, stejně jako většina dospělých, si z toho bere ponaučení a příště si dá pozor.

Řád a pravidla

Děti potřebují denní řád a pravidla, na které se upínají. My dospělí víme, že je osm hodin večer a dítě má jít spát. Dítě to vnímá tak, že je po večeři a mělo by jít spát. Pokud ho však neuložíte ke spaní, bude zmatené a nervózní a najednou nebude vědět, co se děje. Toto platí spíše pro menší děti, starším už se to dá lépe vysvětlit, ale nezapomínejme, že nastavený režim, náš přístup, naše příklady a vše další, učí naše děti, „jak na život“. Dodržováním řádu a dobrých návyků a také dospělácké důslednosti, si dítě vzpomene k určité situaci, co se má obvykle udělat.

Uvědomme si, že dítě nemá schopnosti dle tabulek a knížek, není stejně vyspělé dítě jako to druhé, i když mají stejný datum narození. Každý malý i velký člověk je jedinečný, a proto k němu i tak musíme přistupovat. Tyto postřehy nejsou univerzální rady, které platí na každého. Ale je důležité mít trpělivost a být důsledný! Pak už je jen otázkou času, kdy dítě začne věci zvládat samostatně. A divili byste se, to co u Vás doma třeba úplně nejde, ve školce, u babiček dělá dítě automaticky a dokonce se to snaží naučit ostatní. Naše investice do učení dítěte, je taková potvůrka. Hodně nás to stojí a často ani nejsme ti, kdo první okusí, když to dítě zvládne.

Toto jsou jen malé náhledy a zkušenosti nabyté při nádherné práci v dětském světě – v jeslích a školce, ale i v rodinách ve kterých jsem měla možnost pracovat.

Tento přístup převážně pramení z výchovné metodiky Marie Montessori, která prohlásila „Pomoz mi, abych to dokázal sám.“ a také je známá heslem „Ruka nástrojem ducha“. Tím je myšleno, že nejlepší forma učení je učení prožitkem s možností vyzkoušet si různé činnosti na vlastní „pěst“.

Abych dále mohla rozvíjet děti předškolního věku v tomto duchu a nejen v oblasti samostatnosti, založila jsem jesle a školku Minísek, kde se zkušeným týmem a s láskou k dětem pomáháme utvářet osobnosti od jednoho roku do předškoláků.:)

Člověk se učí po celý život, v předškolním věku to jde skoro samo :o)

Zuzana Borovková

zakladatelka jeslí a školky Minísek